

Klavírní a pěvecký recitál byl zážitkem

Ostrov - Psát první recenzi v životě v seniorském věku a navíc o koncertu Pavlína Senič (soprán), Leopolda Poidy (tenor) a Iriny Kondratěnko (klavír), kteří přes své mládí již získali řádku prestižních ocenění, mi nepřísluší. Sotva jsem také s to dostat měřítkům odborných posuzovatelů. A potom, což lze psát recenzi na zážitek? Koncert uspořádaný 20. listopadu v Domě kultury v Ostrově byl totiž pro mne především zážitkem. Ten se kdesi v nitru začal klubat k životu od prvních tónů Rubinsteinovy noci.

Říká se, že hudba se obejde beze slov, i když se k nim oklikou přece jen nakonec dere. Maně pak vyplují řádky z Proustova eseje 'Jen zvolna, Paní Noci, Jen pěkně pomalounku, prosím, Ved'te své koně v jejich drobných krocích'. Spíše než krůčky to byly schůdky dramaturgicky promyšleného programu, které vedly proti toku času. Vyvedly posluchače do prozářeného večera. Každou písní, árií, duetem nebo klavírní skladbou dokazovali umělci, jak dobře vedle sebe mohou stát Dvořák, Křička, Verdi, Gershwin, Bernstein, Loewe a Weber, stejně jako Liszt, Schubert a Rachmaninov. Po písňových cyklech a melodiích z Traviaty, Rusalky, Fantomu opery, West Side Story či My Fair Lady korunoval večer nečekaný, ale veskrze půvabný a milý přídavek dvojzpěvu Jenůška a Mařenky o věrném milování, jehož provedení si v ničem nezapadlo s tím, jak jej mají uložen v paměti Smetanovi ctitelé.

Jestliže v Proustově eseji (Rozhovor s maminkou) je náznak přání, aby 'noc patřila k nejdelším ze všech nocí', pak účinkujícím jako kdyby se podařilo na chvíli zastavit čas. Lvi podíl na tom zcela jistě měla jejich schopnost překonat úskalí, která jsou vlastní každému hodnotnému opusu. Zvláště pokud je uváděn 'naživo', bez různých 'laboratorních vylepšení'. Jsem však přesvědčen, že právě onen živý dotek jeviště s hledištěm napomohl koncertujícím k výkonu, z něhož oni sami měli potěšení a posluchači radost. Takovou, o níž výše citovaný Proust říká, že "by nebyla tak významnou, kdyby necítila, že je to jedna z radostí, které v jakémsi nám nepochopitelném smyslu přežívají smrt, protože promlouvají k čemusi v nás, co jediné není pod její mocí".

Závěrem, snad trošku jménem všech na koncertě přítomných seniorů, připomenutí myšlenky V. Huga - "Rychleji zestárne, kdo vidí stáří jen jako poděkování za setkání s mládím, které nejen umí, ale má v sobě navíc ono slovy neuchopitelné 'cosi', co dává naději přes všechna zmatení a krvetoky světa."

Oldřich Ježek, Jáchymov